

OV: Quo vadis?

– Interview med OVs formand Sanne Caft

Af Benny Welinder

For et par år siden afløste vicechef på Københavns Hovedbibliotek, Sanne Caft, Bente Honoré Kjeldsen som formand for Operaens venner. ASCOLTA har talt med Sanne Caft om hendes tanker og planer for foreningens fortsatte virke.

Hvor fra stammer din musik/operainteresse? Kommer du "fra et hjem med klaver"?

Ja, det gør jeg faktisk, men det var nok mere skolens tilbud om en musikalsk "grunduddannelse", som satte mig i gang: Der lærte jeg at spille klaver og fløjte, og jeg sang i skolens børnekor. Da jeg var 14 år gammel, havde en veninde billetter til Det Kgl. Teater og tog mig med til min første opera: *Bohème*. Det var helt nyt land for mig, men så spændende, at jeg fik mod på en mere, og det blev *Tosca*, for dengang spillede DKT i lange tider nærmest permanent de to operaer i en slags uendelig båndsløjfe.

Og så var jeg hooked på opera!

Hvordan lærte du Operaens Venner at kende?

Jeg havde ingen fast følgemakker til opera, så da DKTs initiativ "Ung Opera" blev en realitet i 2000, begyndte jeg at søge på nettet og fandt hurtigt frem til OV og ASCOLTA, som jeg nærmest tumlede ind i.

En forening på nogle få tusinde medlemmer af betragtelig gennemsnitsalder, som kommunikerer med sine medlemmer på bedste/ældste analoge facon har nogle seriøse udfordringer, hvoraf det et bevare medlemstallet er en af de mere markante. Det siges, at operainteressen i dette land er så høj som ingensinde, og alligevel møder vi stadig mennesker som er ubekendte med OV. Hvordan får man fat på nye medlemmer?

For tiden taber alle slags danske foreninger medlemmer. Vi vil gerne mødes med ligesindede, men ikke nødvendigvis i en forening. Foreningsfællesskabet tæller ikke så meget mere. Vi skal markedsføre os på indholdet – opera – snarere end på det, at vi er en forening. Udviklingen

må være den, at vi gør så meget som muligt for at lave ASCOLTA som et gennemprofessionelt blad, samt at foreningen har en velfungerende hjemmeside. Ovenpå disse to ting kan vi så udbygge vores PR for OV.

En hjemmeside synes at være et must for en forening som OV. Jeg fornemmer som udenforstående, at ambitionerne om at etablere og drive en velpasset og opdateret hjemmeside har været større end de kalorier, som blev kastet i projektet – sagt på anden måde har vores hjemmeside gennem tiden affødt megen kritik.

Vores hjemmeside har i lange tider været foreningens Blå Bog/telefonbog. I dens næste liv skal den gøres til en indholdskanal og et udstillingsvindue, hvor vi introducerer alt det gode: Vi skal have operadebatter kørende, vi skal vise de bedste sider i ASCOLTA, er der overflod af gode artikler til bladet, kan de publiceres dér. Det er vigtigt, at foreningens to "kanaler (hjemmesiden og ASCOLTA) skal supplere hinanden.

OV's formand Sanne Caft

Men fundamentet skal være i orden. Vi skal markedsføre vores hjemmeside som et virkelig velpasset produkt.

Der opstår nu helt andre platforme for operaoplevelser end vi er vant til. En markant ny spiller er OperaBio/Kino. Har foreningen gjort noget/nok for at hægte sig på denne "rising star"?

Ikke nok – men det løb er endnu ikke kørt. Problemet er om foreningen har kapacitet til at nå disse målgrupper spredt ud over landet. Der er ganske få i foreningen som gør meget,

men en indsats for at nå ud til Opera Bio/Kino skal designes, så det sker automatisk. Det samme gælder en henvendelse til højskolerne. Og i begge tilfælde skal ASCOLTA være vores fiskekrog.

Operaens Venners Fond er lige nu så velpolstret som ingensinde før. Fonden forventes at støtte operakunsten og dens udbredelse i Danmark. Hvilke initiativer har OV på bedding for at opfylde dette ambitiøse formål? Sangerkonkurrencer – støtte til eksisterende forestillinger – uddannelsesstøtte/legater – bestilling af en ny opera?

Bestyrelserne for OV og Fonden er gået sammen om at lave sangerkonkurrence næste år og derefter hvert tredje år. Vi er glade for, at Giordano Bellincampi har givet tilsagn om at være formand og frontfigur for næste års sangerkonkurrence, som derved får den tyngde og synlighed, som vi gerne vil give den. Det bliver fondens "spydspids", men der skal også være plads til andre ting: Vi vil også dyrke vækstlaget, som bruger mange kræfter på at skrabe ressourcer sammen til deres nye forestillinger. At støtte her (som vi gjorde det med Lars Klits nye opera *Angelo*

i Pakhus 11) bidrager til at vise, at operakunsten er i udvikling og andet end de "gamle" forestillinger. Hjælp til unge sangeres uddannelse vil vi også gerne bidrage til.

Da OV bestilte en "ny stor dansk opera" til DKT (Niels Rosing-Schow værk Dommen), blev det ikke den store og glædelige begivenhed, som vi havde ønsket. Overvejer OV alligevel at gentage "spøgen"?

Hvis vi er sikre på, at det kan give OV muskelkraft i det danske operaliv – så "Ja."

ASCOLTA er omkostningstung (papir, trykning, bogbinding og ikke mindst distribution). Overvejer foreningen at udkomme som elektronisk tidsskrift nu, hvor alle, om end modstræbende, er tvunget ind i digital post fra det offentlige?

Vi har diskuteret det, men holder fast i det fysiske blad med dets fordele. Vi tror på, at det har en meget stor betydning at kunne "røre

ved" bladet, og vi er bange for at miste rigtig mange medlemmer, hvis bladet skal læses på nettet. Så "Nej" – vi fortsætter med at udkomme på papir med hjemmesiden som supplement, ikke som erstatning.

Mange af OVs oprindelige tiltag er ved at lide strådomen: Operarejser udbydes af Gud og hvermand, lokalforeningerne er, med enkelte undtagelser, ikke eksisterende, og Opera Bio/-Kino vil før eller siden (og det bliver snarere før end siden) tage livet af videoaftenerne. Hvilke nye operamæssige initiativer skal holde sammen på foreningens medlemmer/skaffe nye medlemmer? Eller er det tiden, den mest ubønhørlige dommer der kendes, som har dømt slige tiltag ude?

OV har været ret gode til at læse tingene før de blev til tendenser. Nu tror jeg vi skal tænke i retning af partnerskaber. Vi skal gå sammen med andre, som har lavet forarbejdet og lagt grunden. Jeg tror, at vi, f.

eks. kan lave noget sammen med Opera Bio/Kino. Folk har stadig interesse i at mødes med ligesindede, og det vi kan tilbyde er arrangementer sammen med andre, næppe i vores egen boble. Måske kan vi sammen med andre formidle fællesskabet, men selv kan vi ikke fylde bussen. ■

"Det Kongelige Kapel – verdens ældste orkester"

Det Kongelige Kapels spændende historie gennem 566 år fortælles i korte, indbyrdes uafhængige afsnit. Bogen er fyldt med flotte illustrationer blandt andet fra Kapellets egen kunstsamling. Forfatterne, violinisten Troels Svendsen og basbasunisten, Mogens Andersen, er tidligere medlemmer af Det Kongelige Kapel. Bogen er et stykke dansk kulturhistorie med Det Kongelige Kapels medlemmer som den røde tråd. Bogen er i kommission hos Gads Forlag og koster 350 kr. ■